ΓΡΑΝΑΖΙ

Επικοινωνία με Συντακτική Ομάδα
Email: granazi.org@gmail.com
Web: http://granazi.org
Τηλ.: 96-502611

Ιούνιος 2016
Αρ. Τεύχους 9

Οργανώνοντας Τις Αντιστάσεις μας από τα ΑΡΙΣΤΕΡΑ

τιμή ενίσχυσης €2.00

Μηνιαία Έκδοση Οργάνωσης ΓΡΑΝΑΖΙ

http://granazi.org



Όλες οι αποχρώσεις του μπλε;

Δεν θα τα βάψουμε μαύρα!

εργατική αντεπίθεση αντιφασιστικό μέτωπο ΤΩΡΑ



Θ

Θατσερισμός

(ο) [thatserismos]:

Η Μάργκαρετ Θάτσερ ήταν πρωτοπόρος του νεοφιλελευθερισμού...

Μαζί με τον Ρίγκαν, στις ΗΠΑ εφάρμοσαν το νεοφιλελευθερισμό, μια εκδοχή του καπιταλισμού με ατμομηχανή τις χρηματιστηριακές φούσκες. Υπό αυτή την έννοια, η Θάτσερ έθεσε τις βάσεις για όλες τις φούσκες, που δημιούργησαν τη σημερινή παγκόσμια οικονομική κρίση. Οι φούσκες ακινήτων σε ΗΠΑ, Βρετανία, Ιρλανδία και Ισπανία, η φούσκα της οικονομίας του χρέους στην Ελλάδα, το παραφουσκωμένο τραπεζικό σύστημα στην Κύπρο, όλα αυτά είναι κομμάτια της κληρονομιάς της Θάτσερ. Οπως είναι και η προσπάθεια να αντιμετωπιστούν οι καταστροφικές τους συνέπειες, με άγριες πολιτικές λιτότητας.

Οι φόνοι ήταν η δουλειά της Θάτσερ. Ηγήθηκε στο βρόμικο πόλεμο στην Ιρλανδία και η αναισθησία της ήταν επιδεικτική, όταν καταδίκαζε σε θάνατο απεργούς πείνας του IRA, αντί να τους αναγνωρίσει ως πολιτικούς κρατούμενους. Οι 907 Αργεντίνοι και Βρετανοί στρατιώτες, που σκοτώθηκαν στο πόλεμο των Φόκλαντ το 1982, δεν θα πέθαιναν εάν η Θάτσερ δεν αποφάσιζε να πάρει πίσω μια αποικία διά της βίας.

Η Θάτσερ έγινε πρωθυπουργός το 1979 σε μια κρίσιμη ιστορική καμπή. Η παγκόσμια οικονομία εισερχόταν σε μεγάλη ύφεση και η κυρίαρχη τάξη ήταν σε συμπληγάδες. Στη Βρετανία, το εργατικό κίνημα είχε αποκρούσει κάθε απόπειρα να «πληρώσει την κρίση» και με ένα τεράστιο απεργιακό κύμα είχε ανατρέψει την κυβέρνηση των Συντηρητικών το 1974 και των Εργατικών το 1979. Μπροστα σε αυτό το αδιέξοδο, η Θάτσερ υποσχέθηκε δύο πράγματα στην άρχουσα τάξη: Να σώσει το βρετανικό καπιταλισμό εφαρμόζοντας το νεοφιλελευθερισμό και να εκδικηθεί το εργατικό κίνημα.

Η βασική της «γραμμή» ήταν να χτυπήσει τα συνδικάτα. Δυστυχώς, όμως, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες κράτησαν μια ντροπιαστική στάση συμβιβασμού. Αρνήθηκαν π.χ. να απλώσουν την απεργία των ανθρακωρύχων σε όλη την επικράτεια με γενικές απεργίες, σε μια μάχη που αφορούσε όλους. Αυτή η στάση έκανε ευκολότερη την απομόνωση του «έπους» των ανθρακωρύχων το 1984-85, με το στήσιμο απεργοσπαστικών μηχανισμό και τις βίαιες καταλήψεις χωριών από την αστυνομία.

Το 1989-90 επέβαλε τον κεφαλικό φόρο (poll tax), που χρέωνε τα ίδια στους πάντες - από δισεκατομμυριούχους έως απόρους. Τότε ξέσπασε μια μεγάλη εξέγερση στο Λονδίνο κι ένα μαζικό κίνημα 14 εκ. ανθρώπων αρνήθηκαν να πληρώσουν το φόρο. Οι συντηρητικοί αναγκάστηκαν να καθαιρέσουν τη Θάτσερ και να καταργήσουν το φόρο. Και αυτό είναι το πιο σημαντικό δίδαγμα της πρωθυπουργίας της Θάτσερ.

της σύνταξης

Τα αποτελέσματα των εκλογών φέρνουν την κοινωνία αντιμέτωπη με την είσοδο τόσο της ακροδεξιάς, όσο και των φασιστών στη βουλή. Η Κύπρος αποτελεί δυστυχώς προνομιακό πεδίο για τέτοιου είδους πολιτικά μορφώματα, ακριβώς επειδή το κράτος και οι θεσμοί του, τα χρόνια που ακολούθησαν το '74 -αλλά και πιο πριν ακόμη- κλωσσούσαν συστηματικά το αυγό του φιδιού. Από την αστική τάξη, το εκπαιδευτικό σύστημα, τα μνημεία και τα οδωνύμια, μέχρι την εθνική φρουρά και την εκκλησία (που δεν κατάφερε να κρατηθεί ούτε για να τηρήσει τα προσχήματα), το πρόταγμα της ένωσης που για πολλά χρόνια ήταν κυρίαρχο.

Χρειάζεται άμεσα απάντηση απο την αριστερά, μαζικά και ενωτικά. Αν αγνοήσουμε τον εθνικισμό, θα μεγαλώσει. Δεν θέλουμε να θρηνήσουμε και άλλους δολοφονημένους σαν τον Σαχζάτ Λουκμάν και τον Παύλο Φύσσα. Να τους σταματήσουμε πριν φτάσουν εκεί. Δεν οφείλουμε να σεβόμαστε τις "απόψεις" αυτών που θέλουν να στερήσουν όχι μόνο το λόγο οποιουδήποτε άλλου και την κοινή λογική, αλλά ακόμα και τη ζωή του.

Κατά τα άλλα, το ΑΚΕΛ, δεν κατάφερε να εκφράσει όχι μόνο την ψήφο διαμαρτυρίας, αλλά ούτε και τη βάση του. Μεγάλες διαρροές προς την αποχή. Αυτό το κομμάτι της αποχής αλλά και μεγάλο τμήμα της βάσης του ΑΚΕΛ, μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για μια Αριστερά πιο διεκδικητική. Μια Αριστερά που παλεύει για ένα καλύτερο σύστημα υγείας και κόντρα στο ΓΕΣΥ που στοχεύει στον αποκλεισμό των μη εχόντων από την πρόσβαση στην περίθαλψη και την υγεία, μια αριστερά που διεκδικεί με πείσμα καλύτερους όρους εργασίας για όλους τους εργαζόμενους. Μια αριστερά που θα βάλει τους κάθε λογής φασίστες και απολογητές του ολοκαυτώματος στο χρονοντούλαπο της ιστορίας για να συναντήσουν τους ιδεολογικούς τους πατέρες.

Τέτοια Αριστερά θέλουμε, ενωτική και μαχητική, που να συνδέει τις επιμέρους μάχες και αγώνες σε έναν στόχο: Στην αλλαγή της κοινωνίας.

Λίγα λόγια για εμάς

Δημιουργήσαμε την οργάνωση Γρανάζι έχοντας την πεποίθηση ότι η αντικαπιταλιστική σκέψη και δράση είναι αναγκαίο εργαλείο σε όλα τα μέτωπα.

Στο δρόμο αυτό, δεν βαδίζουμε μόνοι μας. Είμαστε κομμάτι του ντόπιου, ευρωπαϊκού και παγκόσμιου κινήματος που έρχεται σε ρήξη με τον καπιταλισμό: το σύστημα που γεννάει τη φτώχια, την ανεργία, τους πολέμους και την αδικία.

Μέσα από το Γρανάζι προβάλλουμε τον ταξικό προσανατολισμό και το διεθνιστικό χαρακτήρα μας. Δεν ταυτιζόμαστε με ένα έθνος αλλά με μια κοινωνική τάξη, αυτή των εργαζόμενων.

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

- ✪ Για την ανατροπή του ταξικού καπιταλιστικού συστήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας που θα καταργήσει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.
- ✪ Για τη σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, δηλαδή για τη δίκαιη διανομή του πλούτου.
- ✪ Ενάντια στο φασισμό, τον εθνικισμό και κάθε μορφή ρατσισμού και σεξισμού.
- ✪ Για την οργάνωση της παραγωγής με τρόπο που υπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες και τις απαιτήσεις για τη διαφύλαξη του φυσικού περιβάλλοντος.
- ✪

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΜΟΝΟΣ
ΓΙΑΤΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

της Μαρίας Παναγοπούλου

Εργασία μετά το μνημόνιο ή αλλιώς κρανίου τόπος

Όπως σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις έτσι και στις φετινές εκλογές η οικονομία αποτέλεσε βασικό άξονα της προεκλογικής συζήτησης. Άλλωστε, φέτος οι κάλπες στήθηκαν σχεδόν δυο μήνες μετά την "έξοδο" της Κύπρου από τα μνημόνια με την κυβέρνηση να πανηγυρίζει για το δικό της success story. Η προεκλογική συζήτηση περιστράφηκε πολλές φορές γύρω από την ανάκαμψη της οικονομίας και από την πολυπόθητη ανάπτυξη. Στις εκλογές ενώ το ΑΚΕΛ έχασε το 7,1% της εκλογικής του δύναμης, ο ΔΗΣΥ υπέστη μικρότερες απώλειες της τάξης του 3,7%. Το γεγονός αυτό συνιστά πανευρωπαϊκή πρωτοτυπία. Ο ΔΗΣΥ είναι ενδεχομένως το μοναδικό κυβερνητικό κόμμα που εφαρμόζει μνημονιακή πολιτική και δε βλέπει τα ποσοστά του να καταποντίζονται. Αυτό, όμως που δε συνιστά και μεγάλη πρωτοτυπία είναι η είσοδος των νεοναζί στη βουλή αλλά και της κυριλέ ακροδεξιάς με όχημα το νεοσύστατο μόρφωμα Αλληλεγγύη.

> **Στα χρόνια της κρίσης τα εισοδήματα απο κέρδη, τόκους κλπ παρέμειναν αμετάβλητα ενώ οι μισθοί των εργαζομένων μειώθηκαν κατά 25%**

Στο μετεκλογικό τοπίο βλέπουμε να ανθίζουν όλα τα "λουλούδια". Από τη μια, ο βασικός εκφραστής του νεοφιλελευθερισμού και της ακραίας λιτότητας εξακολουθεί να αποτελεί την πρώτη δύναμη και η ακροδεξιά- κουστουμαρισμένη και μη- σημαντικό πόλο. Τα εκλογικά αποτελέσματα δεν είναι καθόλου άσχετα με την κατάσταση που επικρατεί στους κόλπους της κοινωνίας μετά την καταστροφική εφαρμογή των μνημονίων. Η αποδόμηση των εργασιακών σχέσεων (μειώσεις μισθών, ελαστικοποίηση όρων εργασίας, δουλειά την Κυριακή κλπ), η ανεργία, η ανασφάλεια κλπ από τη μια πλευρά, και η αδυναμία του ΑΚΕΛ να εκφράσει μια εναλλακτική επιλογή για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα οδήγησαν σ' αυτήν την κατάσταση, όπου η "αφήγηση" για την έξοδο από την κρίση προέρχεται αποκλειστικά και μόνο από τους από πάνω.

Έρευνα του ΙΝΕ: Τα μνημόνια αφήνουν πίσω τους καμμένη γη

Για να δούμε, όμως, ποια είναι τα πραγματικά αποτελέσματα των μνημονίων που τόσο πιστά εφάρμοσε η κυβέρνηση θα πρέπει να ανατρέξουμε σε αριθμούς και ποσοστά, τα οποία αποκρύπτονται συστηματικά. Σε πρώτη φάση θα αξιοποιήσουμε στοιχεία απο την έρευνα για την οικονομία και την απασχόληση, που διεξήγαγε το Ινστιτούτο Εργασίας για το 2015, **υιοθετώντας εξίσου την πρόθεση των συντακτών της μελέτης για ταξική μεροληψία**. Πιο αναλυτικά, το κυριότερο συμπέρασμα της μελέτης είναι ότι την τριετία 2012-2014 η κυπριακή οικονομία βούλιαξε στην ύφεση. Οι προβλέψεις για την αναπλήρωση του χαμένου ΑΕΠ από τα χρόνια της κρίσης θα είναι μακροχρόνια και υπολείπεται σημαντικά του αναγκαίου ρυθμού για την αποκατάσταση των ισορροπιών που διαταράχθηκαν λόγω της κρίσης. Σύμφωνα με τις (υπεραισιόδοξες) προβλέψεις της ευρωπαϊκής επιτροπής θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι το 2020 ή το 2021 για να επιστρέψει το ΑΕΠ στο επίπεδο του 2008.

Τα δεδομένα για την απασχόληση είναι εξίσου ανησυχητικά. Στην τριετία 2015-2017 η ενδεχόμενη αύξηση της απασχόλησης θα καλύψει μόνο το ¼ των ζημιών που προκλήθηκαν κατά την περίοδο 2012-2014. Αυτό σημαίνει ότι μ' αυτούς τους ρυθμούς θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι το 2025 για να επανέλθει η απασχόληση στα επίπεδα του 2008. Επίσης, η μελέτη καταδεικνύει πως στα χρόνια της κρίσης τα εισοδήματα απο κέρδη, τόκους κλπ παρέμειναν αμετάβλητα ενώ οι μισθοί των εργαζομένων μειώθηκαν δραματικά (κατά περίπου 25% προ φόρων). Αυτό δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι η πολιτική που επιλέχθηκε ως απάντηση στην κρίση είχε στόχο την προστασία των πλούσιων και τη μεταφορά των ζημιών στον κόσμο της εργασίας. Η βίαιη αναδιανομή του εισοδήματος απο τους εργαζόμενους στο κεφάλαιο είχε ως απόρροια τη μεγέθυνση των ανισοτήτων.

Μέρες Δράσης

01/05 Δικοινοτική εργατική πρωτομαγιά

Κάθε 1η του Μάη το όνειρο αγγίζει την πραγματικότητα. Ετσι και φέτος εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, γυναίκες και άντρες, ντόπιοι και μετανάστες, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι διαδηλώσαμε, χορέψαμε μαζί και μοιραστήκαμε μια στιγμή από το κοινό μας μέλλον! Για να το χτίσουμε σε γερά θεμέλια χρειάζεται κάθε μέρα να βαδίζουμε στο δρόμο της ανατροπής με όπλο την αλληλεγγύη της τάξης μας.



Τέλος, ως βασικός μοχλός για την αναδιανομή του πλούτου αξιοποιείται η αύξηση της ανεργίας και η δημιουργία ενός εφεδρικού εργατικού δυναμικού που τυγχάνει στυγνής εκμετάλλευσης ώστε να συμπιέζονται επιπλέον οι μισθοί. Αντιθέτως, η ύφεση δεν προκάλεσε καμία πίεση προς τις επιχειρήσεις να ρίξουν τις τιμές τους παρ' ότι τους δόθηκε η δυνατότητα να μειώσουν τους μισθούς, σε βαθμό αδιανόητο, σε καιρό ειρήνης. σ

Εξίσου ανησυχητικά είναι τα πρόσφατα πορίσματα της ευρωπαϊκής επιτροπής σύμφωνα με τα οποία τα τελευταία χρόνια στην Κύπρο το ποσοστό των μερικώς απασχολούμενων εργαζομένων έχει αυξηθεί σημαντικά. Μάλιστα, το ποσοστό έχει τριπλασιαστεί για τους άντρες εργαζομένους, στοιχείο που συνιστά ποιοτική διαφορά σε σχέση με το παρελθόν. Το 69,4% των μερικώς απασχολούμενων δεν εργάζεται σ' αυτές τις συνθήκες απο επιλογή αλλά παρά τη θέληση του λόγω της έλλειψης εναλλακτικών επιλογών για πλήρη και σταθερή δουλειά.

Αυτά τα δεδομένα σε συνδυασμό με την επιλογή της κυβέρνησης να προωθήσει τακτικές τύπου ΑΝΑΔ για τη συγκάλυψη της ανεργίας και την πίεση για περαιτέρω μείωση των μισθών αποτελούν τη συνέχιση των μνημονιακών πολιτικών. Πράγμα που σημαίνει ότι τα πραγματικά αποτελέσματα της κρίσης και των πολιτικών που υιοθετήθηκαν θα τα επωμιστούμε για πολλά ακόμα χρόνια αν δεν αντιδράσουμε. Δεν τους αρκούν οι μειώσεις μισθών και η κατακρεούργηση των εργασιακών δικαιωμάτων, θέλουν ακόμα περισσότερα. Είναι ενδεικτικό, ότι παρ' ότι στην τουριστική βιομηχανία έχουν δώσει γη και ύδωρ στους εργοδότες ισοπεδώνοντας τα δικαιώματα των εργαζομένων, τους δίνουν και επιπλέον τη δυνατότητα να «προσλαμβάνουν» δωρεάν εργαζόμενους μέσω των προγραμμάτων της ΑΝΑΔ!

Δε θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε!

Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε σε μια επίπλαστη ισορροπία. Τα πλήγματα που έχουμε υποστεί οι εργαζόμενοι/ες και η νεολαία είναι πολλά. Δεν έχουμε, ωστόσο, απαντήσει ακόμα δυναμικά. Η πρώτη απάντηση που φάνηκε να κλονίζει την ισορροπία δόθηκε απο τους νοσηλευτές και τις νοσηλεύτριες της ΠΑΣΥΝΟ που αψήφησαν τις απειλές και την τρομοκρατία και σήκωσαν ανάστημα. Αρκεί κανείς να θυμηθεί τον εκνευρισμό των κυβερνώντων εκείνες τις μέρες για να καταλάβει το μέγεθος της ανησυχίας τους.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση θα χρειαστεί να αξιοποιήσουμε όλα τα εργαλεία που έχουμε (ή πρέπει να πάρουμε) στα χέρια μας. Τις συντεχνίες, τις οργανώσεις της αριστεράς και τους κοινωνικούς χώρους που βρίσκονται σε κίνηση. Γιατί θα χρειαστεί -όπως πολύ πετυχημένα έλεγαν οι εργαζόμενοι της FBME- «να κάνουμε θόρυβο» και να ανασυντάξουμε την αριστερά της αντίστασης που παλεύει για τους πολλούς και κερδίζει!

---

[1] Έκθεση για την Οικονομία και την Απασχόληση 2015, ΙΝΕΚ ΠΕΟ
[2] Part time work: A divided Europe



Εκπαιδευτικοί: εποχιακοί και αναλώσιμοι;

της Μαρίας Μαρσέλου

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να μας πείσει ότι τα αδιέξοδα έχουν ξεπεραστεί κι ότι μπαίνουμε σε τροχιά ανάκαμψης, αφού ικανοποιήσαμε όλες τις απαιτήσεις της Ε.Ε, γίνεται εντονότερη και πιο σπασμωδική. Όμως η πραγματικότητα τους διαψεύδει. Η αλήθεια είναι πως ηνομιμοποίηση της ελαστικής και αναλώσιμης εργασίας γίνεται πρώτα από το κράτος. Σε μια διαρκή προσπάθεια μείωσης του κόστους εργασίας και κατάργησης των εργασιακών δικαιωμάτων, το κράτος μετατρέπεται σε έναν από τους χειρότερους εργοδότες δίνοντας έτσι άλλοθι και στα αφεντικά του ιδιωτικού τομέα.

Τρανταχτό παράδειγμα αποτελούν οι όροι εργοδότησης των έκτακτων, αντικαταστατών και εποχιακών υπαλλήλων στο δημόσιο. Το κράτος δημιουργεί εργαζόμενους πολλών ταχυτήτων αξιοποιώντας την τακτική διαίρει και βασίλευε.

Εδώ και αρκετό καιρό η κάλυψη πάγιων αναγκών δεν γίνεται μέσω της πρόσληψης μόνιμων υπαλλήλων. Ειδικά στον τομέα της εκπαίδευσης, ένα πολύ μεγάλο ποσοστό καθηγητών και δασκάλων εργάζεται σε καθεστώς ωρομισθίας ή αντικατάστασης. Αυτό στην πράξη σημαίνει πολλαπλά προβλήματα για τους εργαζόμενους αλλά και για την εκπαιδευτική διαδικασία. Οι εκπαιδευτικοί σε αυτές τις συνθήκες είναι πλήρως αναλώσιμοι, αφού σε πολλές περιπτώσεις η διάρκεια εργασίας τους δεν ξεπερνά τους 9 μήνες, με πολλά παραδείγματα εκπαιδευτικών να εργάζονται για 2 ή 3 μήνες.

Εκεί όμως που η κυβέρνηση έχει ξεπεράσει τον εαυτό της, είναι η απαίτηση τα δύο τελευταία χρόνια οι εργαζόμενοι να είναι αυτοεργοδοτούμενοι! Αυτό σημαίνει ότι πληρώνουν μόνοι τους τις κοινωνικές τους ασφαλίσεις το ύψος των οποίων ουδεμία σχέση έχει με τις πραγματικές τους αποδοχές. Πολλές φορές ο μισθός ενός μήνα αντιστοιχεί στην τριμηνιαία καταβολή των εισφορών. Σαν να μην έφταναν αυτά, ως αυτοεργοδοτούμενοι, δεν δικαιούνται ανεργιακό επίδομα, με αποτέλεσμα, μετά το πέρας των εργασιών τους να μην έχουν κανένα εισόδημα.

Οι εκπαιδευτικοί, αλλά και όλοι οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμα προϊόντα. Οι συντεχνίες στο χώρο της εκπαίδευσης έχουν χρέος να προστατέψουν τα πιο αδύναμα μέλη τους και όχι να σφυρίζουν αδιάφορα. Η σταθερή και μόνιμη δουλειά είναι αναφαίρετο δικαίωμα για όλους μας. Προφανώς και για τους δασκάλους των παιδιών μας!



Γ€$Υ των ασφαλιστικών

το αίτημα σας για υγεία θα εξεταστεί σε κάποιους μήνες

Γράφει

ένας γιάτρος σε δημόσιο νοσοκομείο

Πριν ακόμα φτάσουμε στα χρόνια της κρίσης ακούμε ότι τη λύση των προβλημάτων στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη θα τη δώσει η εφαρμογή ενός Γενικού Συστήματος Υγείας. Έτσι, το 2001 που ψηφίστηκε ο πρώτος νόμος για το ΓΕΣΥ. Σε γενικές γραμμές αυτός ο νόμος προέβλεπε: α) τη δημιουργία του Οργανισμού Ασφάλισης Υγείας, που θα είχε τον έλεγχο και την εποπτεία του ΓΕΣΥ β) μονοασφαλιστικό σύστημα μέσω τριμερούς εισφοράς (εργαζόμενος, εργοδότης, κράτος) γ) καθολική κάλυψη του πληθυσμού (νόμιμων κατοίκων) δ) σύστημα "συμπληρωμών", δηλ. αν η κοστολογημένη ιατρική ή φαρμακευτική δαπάνη ξεπερνούσε ένα όριο, τότε αυτή θα καλυπτόταν από τον ασθενή ε) την περιβόητη αυτονόμηση των δημοσίων νοσηλευτηρίων, επαγγελλόμενη ως η καρδιά της μεταρρύθμισης και στ) ελεύθερη επιλογή γιατρού και νοσηλευτηρίου απ' τον ασθενή, τόσο στο δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα.

Όλα αυτά διανθίζονται βέβαια με όρους, όπως “ανθρωποκεντρικό ΓΕΣΥ, ισότιμη πρόσβαση στην υγεία, βελτίωση της ποιότητας της παρεχόμενης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης” κ.α. Είναι όμως έτσι τα πράγματα; Σ' αυτή τη "μεγαλύτερη μεταρρύθμιση στην ιστορία της Κυπριακής Δημοκρατίας", το πρώτο και κύριο είναι ο άνθρωπος; Η αναβάθμιση (αναγκαία όντως) των παρεχόμενων υπηρεσιών υγείας προς όφελος όλου του πληθυσμού σαν δημόσιο και δωρεάν αγαθό περνά μέσα από ένα τέτοιο σύστημα υγείας; Ποια ήταν στην πραγματικότητα τα κίνητρα δημιουργίας αυτού του ΓΕΣΥ;

Η αυτονόμηση και ο νόμος του 2001

Αυτονόμηση δημοσίων νοσοκομείων: Αυτός ο "εκ των ων ουκ άνευ” όρος, για να μπει μπροστά το ΓΕΣΥ, σημαίνει την πλήρη οικονομική, διοικητική και δομική απεξάρτηση του κράτους από τις υποχρεώσεις του. Τα δημόσια νοσοκομεία θα στηρίζουν πλέον την οικονομική τους λειτουργία σε ισολογισμένους προϋπολογισμούς στη βάση εσόδων-εξόδων, δηλ. ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων, σαν επιχειρήσεις, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Επίσης, είναι δεδομένο ότι οι εργαζόμενοι, έστω σταδιακά, θα πάψουν να είναι δημόσιοι λειτουργοί, θα εργάζονται με συμβόλαια ή συμβάσεις και θα ελλοχεύει πάντα ο κίνδυνος περικοπών (σε υποαμοιβόμενη πια εργασία), εντατικοποίησης, ή και απόλυσης αν η επιχείρηση - νοσοκομείο έχει ζημιές. Αλλά γιατί τέτοια "φούρια" ντε και καλά να αυτονομηθούν τα δημόσια νοσοκομεία;

Ο κύριος λόγος που καλύπτεται υπό το μανδύα της τάχα ανθρωποκεντρικής και οικονομικά σωτήριας στόχευσης της μεταρρύθμισης είναι τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα στο χώρο της υγείας: μεγάλα (κυρίως) ιδιωτικά νοσηλευτήρια και ιδιωτικές ασφάλειες. Πώς θα επωφεληθούν, λοιπόν, αυτά τα συμφέροντα με την αυτονόμηση; Από τη δημιουργία της Δημοκρατίας (και έως πριν λίγα χρόνια) η συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού δικαιούταν δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στα δημόσια νοσοκομεία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι παροχές ήταν αντίστοιχα ποιοτικές και με κατάλληλα στελεχωμένες υποδομές (η απαξίωση έρχεται από μακριά…). Από την άλλη είχαμε ένα συνεχώς υπερδιογκούμενο ιδιωτικό τομέα υγείας, που πατώντας πάνω στις αδυναμίες του (σκόπιμα;) υποβαθμιζόμενου δημόσιου, έφτασε να απορροφά το 50-60% των συνολικών δαπανών υγείας. Παρ’ όλ’ αυτά το κατεστημένο δεν ανεχόταν το συγκριτικό πλεονέκτημα, έστω και υπό αυτές τις συνθήκες, του δημόσιου τομέα και επέβαλε το νόμο. Το περίεργο, θα 'λέγε κανείς, είναι γιατί δεν εφαρμόστηκε. Μία σοβαρή αιτία ίσως να είναι πως από εκείνο το ΓΕΣΥ "ξεχάστηκαν" οι ασφαλιστικές, που θα τις δούμε να εμφανίζονται δριμύτερες παρακάτω.

Εν κατακλείδι, ο νόμος του ΓΕΣΥ του 2001, που θεωρείται ακόμη και από τον "προοδευτικό" και "αριστερό" κόσμο ως ο καλύτερος νόμος, ουσιαστικά οδηγεί σε μεικτό σύστημα υγείας με τουλάχιστον ισότιμη θέση του ιδιωτικού τομέα. Ακόμη και στις άλλες καπιταλιστικές χώρες που έχουν ΕΣΥ, αυτό αφορά κατά κύριο λόγο τις κρατικές δομές. Ο ιδιωτικός τομέας εκεί είναι το πολύ συμπληρωματικός. Αυτό δε σημαίνει ότι σε αυτές τις χώρες δε γίνεται συνεχής πόλεμος για να κυριαρχήσει το ιδιωτικό κεφάλαιο και στην υγεία.

Μέρες Δράσης

15/04 Pride 2016

Με σύνθημα “TransForm your Mind” πραγματοποιήθηκε το 3ο GayPride. Σύμφωνα με ανακοίνωση της Accept-ΛΟΑΤ Κύπρου «το φετινό Pride είχε ως στόχο να δώσει φωνή και εικόνα στην τρανς κοινότητα και να διεκδικήσει μαζί της τη νομική αναγνώριση της ταυτότητας φύλου».
Το pride έχει ξεχωριστη σημασία επειδή οι σεξιστικές διακρίσεις δεν αφορούν μόνο τους ομοφυλόφιλους αλλά είναι εργαλείο του καπιταλισμού εναντίον όλων μας με στόχο να μας διαιρεί και να μας εκμεταλλεύεται. Οφείλουμε να επισημάνουμε λοιπόν πως η χρήση του pride σαν πλυντήριο από πολιτικούς υπηρέτες αυτού του συστήματος που βρίσκουν ευκαιρία να πουνε λόγια του αέρα (βλ. Γιωρκάτζιης, Παπαδόπουλος, Κυριακίδου κλπ) μπορεί να ωφελεί τους ίδιους αλλά δεν προσφέρει τίποτα απολύτως στο ΛΟΑΤ κίνημα.

Ερχόμενοι στο σήμερα και μάλιστα σε συνθήκες κρίσης, τι έχουμε λοιπόν;

Ο δημόσιος τομέας της υγείας βυθίζεται δραματικά, σκόπιμα ουσιαστικά, στην απαξίωση και στην αδυναμία εξυπηρέτησης των ασθενών μέσω των περικοπών, της υποχρηματοδότησης, της υποστελέχωσης, της αφαίρεσης κινήτρων απ' τους εργαζόμενους μετά και τις μεγάλες μειώσεις στους μισθούς, στα επιδόματα βάρδιας στις υπερωριακές αποζημιώσεις. Μεγάλες λίστες αναμονής για ραντεβού (πολλούς μήνες έως και δύο χρόνια) στα εξωτερικά ιατρεία, εξετάσεις, χειρουργεία... Όχι ότι δεν υπήρχαν όλα αυτά και πριν, αλλά τώρα η αδιαφορία του κράτους για τις υποδομές του στο χώρο της υγείας έχει παραγίνει! **Εμαστε κοντά σε σημείο, που ορισμένες χειρουργικές ειδικότητες να μην μπορούν να καλύψουν τα προγραμματισμένα χειρουργεία τους, τα εξωτερικά ιατρεία ή τις εφημερίες τους**!

Κι ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, η κυβέρνηση και το υπουργείο Υγείας πυρετωδώς απεργάζονται πλάνα για το πώς θα διοχετεύσουν ασθενείς (κονδύλια εκατομμυρίων) στον ιδιωτικό τομέα, ενώ, αν το ήθελαν με πολύ λιγότερα χρήματα, θα μπορούσαν να αντιμετωπιστούν στο δημόσιο. Θα μπορούσαμε να δώσουμε παραστατικά αυτή την εικόνα μέσα από το εξής σχήμα: ας πούμε ότι το κράτος (δημόσιος πλούτος) είναι επιχείρηση με διευθύνοντα σύμβουλο την κυβέρνηση. Αυτός ο διευθύνων σύμβουλος κάνει ότι μπορεί για να υποβαθμίσει και να απαξιώσει την επιχείρησή του προς όφελος άλλης επιχείρησης, ανταγωνιστικής! Πώς σας φαίνεται;

Φυσικά, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, βλέπουμε την ίδια τακτική σε όλους τους τομείς. Επίθεση σε κοινωνικές κατακτήσεις, απαξίωση γενικά του δημόσιου, περικοπές παντού, ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας και λυσσαλέα προσπάθεια στήριξης και εξάπλωσης του κεφαλαίου. Νεοφιλελευθερισμός στο φουλ! Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, ότι αυτή η κυβέρνηση στα χρόνια της κρίσης προσπάθησε (και θα συνεχίσει) να φέρει ΓΕΣΥ, κατά πολύ ευνουχισμένο σε σχέση με το προτεινόμενο του 2001, περιλαμβάνοντας απροκάλυπτα μεικτό σύστημα (με τις ασφαλιστικές εταιρίες επιτέλους[!] μέσα). Ρίχνοντας δηλαδή στο λάκκο των λεόντων τα δημόσια νοσηλευτήρια στα χάλια τους, να ανταγωνιστούν τα θηρία. Έτσι που τα πρώτα ή θα κλείσουν ή θα ξεπουληθούν.

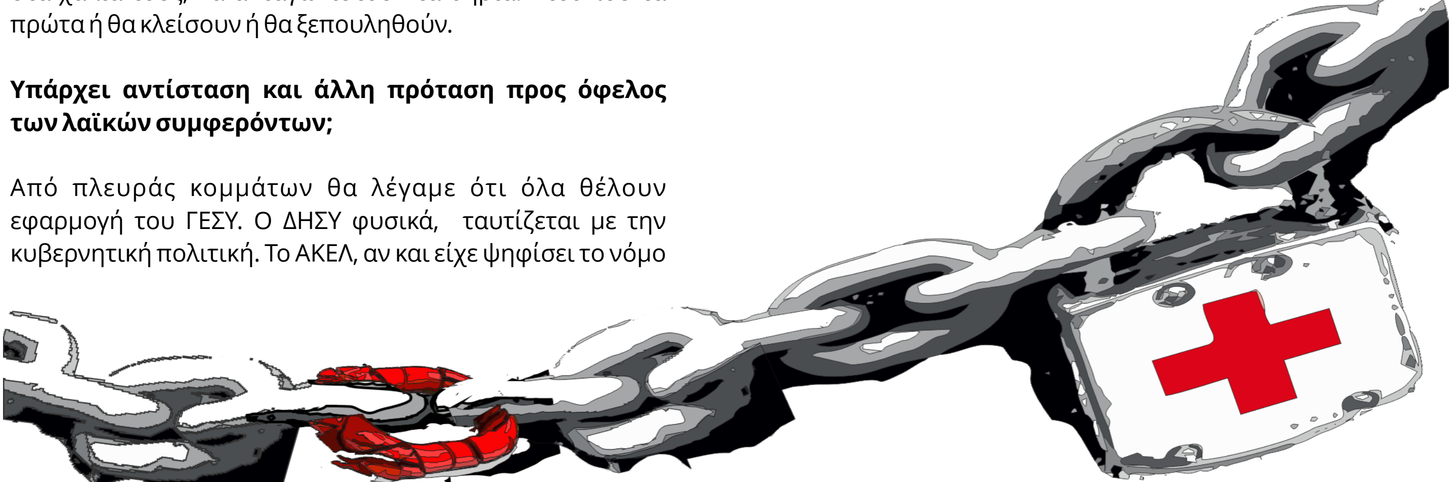
Υπάρχει αντίσταση και άλλη πρόταση προς όφελος των λαϊκών συμφερόντων;

Από πλευράς κομμάτων θα λέγαμε ότι όλα θέλουν εφαρμογή του ΓΕΣΥ. Ο ΔΗΣΥ φυσικά, ταυτίζεται με την κυβερνητική πολιτική. Το ΑΚΕΛ, αν και είχε ψηφίσει το νόμο του 2001 και κάποιους τροποποιητικούς για το ΓΕΣΥ ως το 2012 (με την αυτονόμηση μέσα δηλαδή), δείχνει μια πιο προοδευτική διαφοροποίηση (αλλά ασαφή ακόμη), όσον αφορά την αυτονόμηση. Επίσης, στη ρητορική του στηλιτεύει τις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης. Τα υπόλοιπα κόμματα, λίγο ως πολύ, επιζητούν την εφαρμογή του ΓΕΣΥ με αυτονόμηση πάντα και στην καλύτερη περίπτωση με αναβάθμιση των δημοσίων νοσοκομείων για να αντέξουν τον ανταγωνισμό.

Αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία, είναι η στάση των εργαζομένων και των συνδικαλιστικών φορέων τους, των νοσηλευτών, των γιατρών, του υπόλοιπου προσωπικού. Αν εξαιρέσουμε τη σπουδαία, από άποψη αγωνιστικότητας και συσπείρωσης, απεργίας των νοσηλευτών υπό την ΠΑΣΥΝΟ, όλα αυτά τα χρόνια η στάση των συντεχνιών ήταν συμβιβαστική, παρελκυστική, υποχωρητική, χωρίς διάθεση να ταράξουν τα νερά, καταστέλλοντας ουσιαστικά οποιαδήποτε κινηματική πράξη με τη συμμετοχή των εργαζομένων. Εργασιακή ειρήνη, πάνω απ' όλα, βλέπετε...

Άλλοι φορείς, όπως ο Παγκύπριος Ιατρικός Σύλλογος κινούνται κυρίως προς το συμφέρον του ιδιωτικού τομέα και των ασφαλιστικών εταιρειών. Απογοητευτικός επίσης, όπως κατέδειξε και η στάση του στην απεργία των νοσηλευτών, και ο Σύνδεσμος Πασχόντων και Ασθενών. Δυστυχώς, στην παρούσα φάση, ο νεοφιλελευθερισμός και στο χώρο της υγείας κάνει ολομέτωπη επίθεση που, χωρίς αντίσταση, θα αποβεί σίγουρα εις βάρος της λαϊκής υγείας.

Τι θα μπορούσε να γίνει για να αποκρουστεί αυτή η επίθεση; Ανάπτυξη κινήματος από τα κάτω, που να συσπειρώνει και να ενώνει όλους τους εργαζόμενους σε κοινούς στόχους, όχι μόνο μισθολογικούς, "συντεχνιακούς". Σύνδεση των αγώνων στο χώρο της υγείας με αγώνες άλλων κοινωνικών χώρων. Πρέπει οι ηγεσίες των συντεχνιών να πιεστούν αφόρητα, να πάψουν να διαπραγματεύονται το "μη χείρον βέλτιστον" και να πολεμούν τις πολιτικές που οδηγούν σε αποκλεισμούς λαϊκών μαζών απ' την υγεία, στο μαρασμό και την απαξίωση του δημόσιου τομέα της υγείας. Τα πράγματα είναι δύσκολα. Αλλά, αν θέλουμε να αλλάξουν προς το καλύτερο, άλλη λύση δεν υπάρχει εκτός από αγώνες.



Χώρος Διαλόγου

Το κυπριακό δεν έχει διχάσει μόνο την κοινωνία μας αλλά και την αριστερά... και πως θα μπορούσε να είναι αλλιώς... Σε αυτό το ζωτικής σημασίας θέμα, η κυπριακή αριστερά άφησε το ρόλο του πρωταγωνιστή στις δυνάμεις της αστικής τάξης, της δεξιάς και του εθνικισμού. Μαζί με τις τραγικές συνέπειες για τον κυπριακό λαό η αδυναμία όλης της αριστεράς είχε ως αποτέλεσμα να μεταφέρει μέσα στους κόλπους της, τις διχαστικές αντιπαραθέσεις των από πάνω.

Προκειμένου να ξανακερδίσουμε το χαμένο έδαφος εγκαινιάζουμε έναν χώρο διαλόγου δίνοντας βήμα σε συντρόφους και οργανώσεις που παλεύουν για μια Κύπρο χωρίς καταπιεστές και καταπιεσμένους. Μια ελάχιστη συμβολή στην προσπάθεια να μην ξαναγίνει το όνειρο καημός.

ΚΥΠΡΙΑΚΟ και ΑΡΙΣΤΕΡΑ

του Γιάννη Ξύδη*
(Ο.Μ ΛΑΕ ΚΥΠΡΟΥ)

Το Κυπριακό, ως άλυτο πρόβλημα υπάρχει εδώ και πάνω από μισό αιώνα, ενώ τα τελευταία 40 χρόνια γίνονται διαρκώς προσπάθειες για να υπάρξει λύση. Το αποτέλεσμα είναι ένα τεράστιο χάσμα ανάμεσα στις διαφορετικές πλευρές, το οποίο δεν μπορεί να καλυφθεί. Τι φταίει; Γιατί δεν μπορεί να λυθεί;

Οι λόγοι είναι πολλοί και σύνθετοι, έχουν να κάνουν με την Ιστορία, τη στρατηγική γεωγραφική θέση της Κύπρου στην ανατολική Μεσόγειο, την αγγλική αποικιοκρατία αρχικά, το ΝΑΤΟ και τις ΗΠΑ μεταγενέστερα, τον ανορθολογικό τρόπο με τον οποίο αναπτύχθηκαν οι παραγωγικές διαδικασίες και λειτούργησε ο καπιταλισμός στο νησί, την κοντινή απόσταση από την Τουρκία, αλλά και τον διαχρονικά επιθετικό τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζεται η τουρκοκυπριακή κοινότητα και το νησί συνολικά από τον τουρκικό εθνικισμό. Παράλληλα, ο εθνικισμός της ελληνικής και της ελληνοκυπριακής πλευράς, η αντιδραστική επιρροή της Εκκλησίας πάνω στη Κοινότητα, η πλειοψηφική δεξιά ιδεολογική οπτική για τα πράγματα που κυριάρχησε στην ελληνοκυπριακή πλευρά επίσης λειτούργησαν και λειτουργούν καταλυτικά ενάντια σε κάθε μορφή συμφωνίας που αναγκαστικά θα έχει διάφορους συμβιβασμούς.

ΑΚΕΛ και ΕΟΚΑ

Στο σημείο αυτό πρέπει να υπολογίσουμε ότι ο αγώνας για την απελευθέρωση της Κύπρου από τα δεσμά της αγγλικής αποικιοκρατίας εν αντιθέσει με όλο τον υπόλοιπο κόσμο εκείνη την περίοδο δεν έγινε από την αριστερά (ΑΚΕΛ), δεν ήταν ένας αγώνας που θα διεκδικούσε παράλληλα και την κοινωνική απελευθέρωση της πλειοψηφίας των εργαζομένων κυπριών, δεν συμμετείχαν και τουρκοκύπριοι αγωνιστές, αλλά αντίθετα δυστυχώς είχε φυσική αλλά και θεωρητική ηγεσία το πιο σκοτεινό, το πιο μισαλλόδοξο κομμάτι της ελληνοκυπριακής ακροδεξιάς που επέβαλλε ένα σχέδιο ένωσης του νησιού με την τότε μετεμφυλιακή Ελλάδα, την Ελλάδα οπού εξόριζαν και εκτελούσαν αριστερούς αγωνιστές.

Αυτή η κατάσταση σε συνδυασμό με τις αδιέξοδες επιλογές αλλά και την αδυναμία της Αριστεράς να αντισταθεί και να διαμορφώσει κουλτούρα κοινής κοινωνικής ταυτότητας ανάμεσα στους λαούς που ζουν στο νησί, οδήγησε από πολύ νωρίς στον απόλυτο διαχωρισμό των κοινοτήτων. Οδήγησε σε πράξεις βίας της μιας κοινότητας σε βάρος της άλλης που τελικό αποτέλεσμα είχε αρχικά το πραξικόπημα από την ελληνική χούντα και την κυπριακή Ακροδεξιά ΕΟΚΑ Β και αμέσως μετά την εισβολή της Τουρκίας στη Κύπρο το 1974 και την κατοχή από την ίδια ουσιαστικά του 40% του εδάφους του νησιού.

Ενδοκαπιταλιστικοί ανταγωνισμοί

Ένα άλλο βασικό συμπέρασμα που μπορούμε να βγάλουμε από για το Κυπριακό είναι την αδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος να δώσει λύση. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να λύνει τις παραπάνω φορές εθνικές διαφορές ομαλά και με δημοκρατικά αποδεκτές συμφωνίες. Ιστορικά, τις λύνει με τα όπλα. Είναι ένα σύστημα εξοντωτικά ανταγωνιστικό. Οι αστικές τάξεις χρησιμοποιούν το κράτος, σαν βάση για να παλεύουν για την κυριαρχία τους ενάντια σε άλλες εθνικές αστικές τάξεις. Απ' αυτό τον κανόνα δεν είναι δυνατό να ξεφύγει καμιά αστική τάξη. (Κι όσο κι αν κάποιες υπερεθνικές συσπειρώσεις του κεφαλαίου όπως π.χ η Ε.Ε. αμβλύνουν ενίοτε τις αντιθέσεις ανάμεσα στις εθνικές αστικές τάξεις, δεν μπορούν όμως να τις εξαλείψουν). Μάλιστα, το Κυπριακό δεν είναι το μόνο πρόβλημα που μένει άλυτο εδώ και δεκαετίες. Το Παλαιστινιακό π.χ είναι παλαιότερο, αλλά και αυτό μένει άλυτο. Η συμφωνία του Όσλο, το 1995, ανάμεσα στην Παλαιστινιακή ηγεσία και την κυβέρνηση του Ισραήλ, διατυμπανίστηκε σαν η λύση του Παλαιστινιακού. Η πραγματικότητα σήμερα μιλά τόσο δυνατά που δεν χρειάζονται περαιτέρω σχολιασμός.

Τα παραδείγματα είναι πολλά - ο καπιταλισμός και το ιμπεριαλιστικό σύστημα δεν μπορούν να δώσουν λύσεις, πραγματικές και βιώσιμες στα εθνικά προβλήματα. Το καθήκον αυτό πέφτει στους ώμους των εργαζομένων των διαφορετικών εθνών και εθνοτήτων οι οποίοι είναι οι μόνοι που μπορούν να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για ξεπέρασμα των εθνικισμών για να ζήσουν αρμονικά και σε ειρήνη μεταξύ τους. Έτσι, η πάλη για ξεπέρασμα των εθνικών διαφορών είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον αγώνα του εργατικού κινήματος για ανατροπή του καπιταλισμού.

Οι προϋποθέσεις

Στη βάση αυτής της θεώρησης που στοχεύει στο σοσιαλισμό θεωρώ ότι μια συμφωνία /λύση προσφέρει καλύτερες συνθήκες για τους εργαζόμενους και στις δύο πλευρές του νησιού.

Δεδομένου όμως του προηγούμενου με το σχέδιο Ανάν και της συντριπτικής απόρριψης του από το Κυπριακό Λαό νομίζω ότι πρέπει να μπουν κάποιες βασικές προϋποθέσεις:

- Η αποχώρηση του τουρκικού στρατού κατοχής που υπολογίζεται σε 40.000 στρατιώτες να γίνει σε ένα εύλογο προγραμματισμένο διάστημα που δεν πρέπει να ξεπερνάει τα 5 χρόνια (στο σχέδιο Ανάν το διάστημα έφτανε τα 18 με 20 χρόνια)
- Δημιουργία συνταγματικού καθεστώτος στην Κύπρο που να διασφαλίζει το δικαίωμα ελεύθερη διακίνησης προσώπων και την ελεύθερη εγκατάσταση. Είναι σημαντικό και ανεξάρτητα από το αν έχουν πλήρη δικαιώματα ως πολίτες, να μπορεί ο κόσμος να μετακινείται, να εργάζεται και να διαμένει ελεύθερα σε όποιο μέρος του νησιού επιθυμεί.
- Το περιουσιακό να λυθεί με τρόπο κοινωνικά δίκαιο. Παράλληλα πρέπει να βρεθούν τρόποι ώστε να γίνει σαφές ότι υπάρχει σεβασμός στο εύλογο δικαίωμα του ιδιοκτήτη για επιστροφή. Στη Κύπρο υπερέχει συντριπτικά η μικρή ιδιοκτησία.
- Εδαφικό- λύση που να εξισορροπεί με ένα καλύτερο τρόπο από το Σχέδιο Ανάν τις ευαισθησίες αλλά και τις πληθυσμιακές πραγματικότητες στη Κύπρο.
- Εγγυήσεις: Σήμερα οι κοινότητες στην Κύπρο έχουν βγάλει συμπεράσματα από τα λάθη του παρελθόντος, δεν χρειάζονται προστάτες ούτε και ξένες δυνάμεις με ειδικά δικαιώματα εγγυήσεων της ανεξαρτησίας του νησιού από αυτές, συνεπώς η νέα Κυπριακή ενωμένη Δημοκρατία δεν χρειάζεται εγγυήτριες δυνάμεις – ΕΓΓΥΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ.
- Στο ζήτημα του κράτους πρέπει να είναι ξεκάθαρο ότι το κεντρικό στρατηγικό ρόλο θα τον έχει η ομοσπονδιακή κυβέρνηση, η οποία θα είναι υπεύθυνη για την εξωτερική πολιτική, τη διεθνή εκπροσώπηση, την οικονομία, την ασφάλεια την άμυνα. Η υπηκοότητα του Κύπριου Πολίτη επίσης πρέπει να κοινή και να δίνεται από το κεντρικό κράτος.

Νομίζω ότι ως αριστερά πρέπει να είναι απολύτως καθαρό πως για εμάς η προτεινόμενη λύση του Κυπριακού είναι η αρχή και όχι το τέλος, το μέσο και όχι ο σκοπός. Δεν πρέπει να τρέφουμε αυταπάτες ότι έννοιες όπως Διζωνική, η πολιτική ισότητα σε μια βάση όμως τελείως ανεξάρτητη από την λαϊκή κυριαρχία, δεν μπορούν να δώσουν δημοκρατική προοπτική για το Κυπριακό Λαό. Είναι όμως ο αναγκαίος αρχικός συμβιβασμός στην προσπάθεια που πρέπει να κάνουμε για να σπάσουμε τα σύνορα και να φέρουμε τους λαούς πάλι κοντά, για να ενώσουμε δυνάμεις, για να μεγαλώσουμε αλλά και να αλλάξουμε την κυπριακή οικονομία σε όφελος της πλειοψηφίας.

Είναι η αρχή για να βρούμε την ευκαιρία που αναζητούμε ως αριστεροί να ζήσουμε μαζί με τους τουρκοκύπριους συμπατριώτες μας, να γνωριστούμε, να οικοδομήσουμε ξανά σχέσεις εμπιστοσύνης, να χτίσουμε κοινή ταυτότητα μέσα από τις πολιτισμικές συγκλίσεις, να φτιάξουμε πάλι από την αρχή κοινά συνδικάτα, να γίνουμε περισσότεροι και καλύτεροι αγωνιστές όλοι μαζί για την ανατροπή, για να φτιάξουμε τη Κύπρο που αξίζει στα παιδιά μας. Πρέπει να είναι καθαρό ότι το δικό μας πλάνο έχει άλλη στρατηγική και τελική κατάληξη.

Η Ριζοσπαστική Αριστερά στο νησί πρέπει να παλέψει με όλες τις δυνάμεις της για μια ΚΥΠΡΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ

Μια ΚΥΠΡΟ χωρίς τις βρετανικές βάσεις,
χωρίς κανένα ξένο στρατό
ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ πού θα ανήκει μόνο στο ΛΑΟ της
ΜΙΑ ΚΥΠΡΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

**το κείμενο εκφράζει προσωπικές απόψεις*



του Θοδωρή Κούρου

Με ταξική μεροληψία...



Δικαστική νίκη της ΠΑΣΥΝΟ... ο αγώνας συνεχίζεται

Στις 20/5 το δικαστήριο εργατικών διαφορών εξέδωσε απόφαση που αφορά στην αναγνώριση μετατροπής της σύμβασης αιτητή μέλους της συντεχνίας, από ορισμένου σε αορίστου χρόνου και μάλιστα με αναδρομική ισχύ(!). Ο πολυήμερος απεγιακός αγώνας που έδωσαν τα μέλη της ΠΑΣΥΝΟ αποτελεί πηγή έμπνευσης για την κοινωνία αποδεικνύοντας ότι ο μόνος χαμένος αγώνας είναι αυτός που δε δίνεται. Για άλλη μια φορά είμαστε όλοι και όλες ΠΑΣΥΝΟ!

Σταυρώστε με, σταυρώστε με!

Παρά τις επανειλημμένες εκκλήσεις από γνωστό βουλευτή της επαρχίας Λεμεσού μέσω facebook για να πάνε έστω και στο παραπέντε οι φίλοι και οι υποστηρικτές του να τον ψηφίσουν η εκλογική αναμέτρηση έληξε άδοξα γι' αυτόν. Το είχε δοκιμάσει και στην Ελλάδα κατά το παρελθόν με σποτάκι και η αοιδός Έφη Σαρρή αλλά ούτε και τότε οι κόποι της απέδωσαν καρπούς. Μπορεί ο επίδοξος βουλευτής να άφησε άδειο το πολυπόθητο έδρανο της βουλής αλλά σίγουρα κάποιος ομοϊδεάτης του, αντίστοιχου βεληνεκούς, τρύπωσε στη βουλή... Και έτσι το μαύρο εξακολουθεί να υπάρχει στις ζωές μας!



Η πρώτη δίκη εναντίον προαγωγού στην Κύπρο

Είναι κοινό και βρώμικο μυστικό ότι στον τόπο μας η εξαναγκαστική πορνεία και το εμπόριο ανθρώπων έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας. Μια γυναίκα-θύμα εκμετάλλευσης αντιστάθηκε σε αυτή τη σαπίλα με αποτέλεσμα στις 2/6 να ξεκινήσει η πρώτη (!) δίκη εναντίον προαγωγού στην Κύπρο. Υποκλινόμαστε στο θάρρος της

Απο το στόμα σου και στου παπά τ' αυτί...

Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ευχή του Μιχαλολιάκου για την είσοδο των ομοϊδεατών του στη βουλή. Να όμως που έγινε πραγματικότητα. Όχι μόνο μπήκαν στη βουλή οι ελαμίτες αλλά δέχθηκαν και συγχαρητήρια από την ηγεσία της εκκλησίας. Κρατάει χρόνια αυτή η κολώνια. Βγήκε ο αρχιεπίσκοπος και μας το θύμισε. Μένει να δούμε τα αποτελέσματα αυτής της ολέθριας σχέσης: του διαμαντιού (κατά Μιχαλολιάκο) με το φίδι (για την κοινωνία).



Αναπτύξεως συνέχεια...

Δεν προλαβαίνουμε πλεον τις επενδυτικές ιδέες της κυβέρνησης. Μετά την Αραδίππου, τον Ακάμα, το ξεπούλημα δασικής έκτασης στο Τρόοδος για τη δημιουργία πάρκου περιπέτειας σειρά έχει το παλιό ΓΣΠ. Σε πρόσφατες δηλώσεις ο αρμόδιος υπουργός μίλησε για την κατασκευή ενός boutique hotel (μάλιστα!), το οποίο θα δημιουργηθεί προκειμένου να καλύψει μια πραγματική έλλειψη στο κέντρο της Λευκωσίας. Καλά λέει ο άνθρωπος πήξαμε στα πάρκα! Ας χτίσουμε και κάτι!

Απειλές, απειλές, απειλές!

"Μια ενδεχόμενη απεργία στον ξενοδοχειακή βιομηχανία θα ήταν καταστροφική για την οικονομία της χώρας" λένε οι σοβαροί νεοφιλελεύθεροι συμβουλάτορες. Τα ατομικά συμβόλαια εργασίας, οι μισθοί κάτω από 600 ευρώ, η αύξηση των ωρών εργασίας μέχρι εξάντλησης είναι ευεργετήματα προς τους εργαζόμενους αλλά δεν το έχουν καταλάβει ακόμη. Δε φτάνει που έχουν δουλειά διαμαρτύρονται και από πάνω...

της Γιάννας Χατζηγεωργίου

Εκποιήσεις: αλά ούνο, αλά ντούε, αλά....ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ

Και φυσικά μετά το πέρας των εκλογών ξεκινάνε δειλά δειλά οι εκποιήσεις των ακινήτων με το θεσμικό πλαίσιο υπέρ των τραπεζών. Διαβάζοντας αμέτρητες ειδήσεις επί του θέματος, υπάρχουν κατεβατά πληροφοριών για τα δεκατρία στάδια της διαδικασίας των εκποιήσεων που θα γίνονται πιο γρήγορα από ότι προηγουμένως και που θα πετάνε στο δρόμο με συνοπτικές διαδικασίες αμέτρητες επαγγελματικές στέγες αλλά και στέγες πρώτης κατοικίας. Παρά τον καθησυχασμό ότι στους πρώτους πλειστηριασμούς που θα γίνουν από την Τράπεζα Κύπρου στις 23, 24 και 25 Ιουνίου δε θα συμπεριλαμβάνονται πρώτες κατοικίες, αυτό από την άλλη δε σημαίνει ότι δε θα φτάσει σύντομα και η σειρά συμπολιτών μας που θα ξεσπιτωθούν!

Εξάλλου αρχές Ιουλίου θα ακολουθήσει τις εκποιήσεις η Συνεργατική και στη συνέχεια και η Ελληνική Τράπεζα. Δε θα σταθούμε καθόλου σε όλες αυτές τις πληροφορίες περί εκποιήσεων, καθότι μόνο ανούσιες μπορούν να χαρακτηριστούν αφού σκοπό έχουν να αποπροσανατολίσουν από την ουσία του ζητήματος, παραπλανώντας μας με διάφορες γραφειοκρατικές μπαρούφες. Η ουσία βρίσκεται στο γεγονός ότι στην Κύπρο της κρίσης τα ποσοστά ανεργίας έχουν φτάσει στο ζενίθ. Η φράση 'αξιοπρεπής εργασία' τείνει να εξαφανιστεί και ως έννοια και ως πρακτική από την κυπριακή κοινωνία και ειδικά στους νέους. Οι εργαζόμενοι πλέον είναι μεσήλικες, που, αν ζήσουν για καλή τους τύχη, θα συνταξιοδοτηθούν στα 67. Οι συμπολίτες μας λόγω αυτής της οικονομικής δυσπραγίας που μας έφερε το καπιταλιστικό σύστημα αδυνατούν να ακολουθήσουν τους ρυθμούς που τρέχουν τα επιτόκια των δανείων τους και πόσο μάλλον να καλύψουν την αποπληρωμή του δανείου τους. Μέσα σε αυτό τα πλαίσιο η κυβέρνηση με ανήθικο τρόπο μας φτωχοποίησε και με τον ίδιο τρόπο ανήθικο τρόπο προσπαθεί να κάνει τον φτωχό φτωχότερο και τον πλούσιο πλουσιότερο, ξεσπιτώνοντας βέβαια τους πρώτους... Το σχέδιο τους είναι με μεγάλη επιδεξιότητα να στρώσουν το δρόμο για το ξεπούλημα κάθε κινητού και ακίνητου και να ανοίξουν την πολυπόθητη για αυτούς οδό των ιδιωτικοποιήσεων.

Επειδή η καπιταλιστική εκμετάλλευση έχει φτάσει στο απόγειο της και επειδή δεν θέλουμε να πληρώσουμε τα σπασμένα καμίας κυβέρνησης και καμίας τράπεζας η απάντηση μας σε όλα αυτά πρέπει να είναι ότι δεν χρωστάμε τίποτα και σε κανέναν! Καλούμε, λοιπόν, τους συμπολίτες μας σε έναν ανένδοτο αγώνα υπεράσπισης του δικαιώματός μας για μια αξιοπρεπή ανθρώπινη ζωή. Μια ζωή που να μην είναι υποχείριο της απληστίας καμιάς κυβέρνησης και κανενός τραπεζίτη, φωνάζοντας με όλο μας το σθένος:



Μέρες Δράσης

15/04 Ο αντιρρησίας συνείδησης στην κυπριακή κοινωνία

Το αντιμιλιταριστικό δίκτυο οργάνωσε εκδήλωση με θέμα "ο Α.Σ στην κυπριακή κοινωνια" στο χώρο καιμάκκιν στο Καιμακλι.Η συζήτηση άνοιξε σε τέσσερις άξονες: την πολιτική προσέγγιση του θέματος των ΑΣ και την ανάδειξη της διεκδίκησης των δικαιωμάτων μέσα από τη στήριξη των άλλων κινημάτων, τη σχέση του στρατού με το αστικό κράτος, την ισχύουσα νομοθεσία που εκτός των αλλων προβλέπει οτι ο ΑΣ χάνει την ιδιότητα αν συνδικαλίζεται ή συμμετέχει σε απεργία και την εξιστόρηση εμπειριών από ΑΣ για ιδεολογικούς και όχι για θρησκευτικούς λόγους. Εχει σημασία αυτή η "λεπτομέρεια" καθώς μέσα από την αφήγηση των εμπειριών έγινε σαφές πόσο δυσκολότερο είναι να αποκτήσει κανείς την ιδιότητα του Α.Σ στη βάση των πολιτικών του ιδεών. Σε αυτή την περίπτωση ο Α.Σ περνά από πραγματική ανάκριση -συχνά πολύωρη- από 5μελή επιτροπή, ενώ στη περίπτωση των θρησκευτικών πιστεύω χρειάζεται απλώς μια βεβαίωση από την εκκλησία του...



Ο ρόλος της Αριστεράς στο μετεκλογικό τοπίο

Η εκλογή της συμμαχίας του Λιλλίκα, του μορφώματος της Θεοχάρους και του ΕΛΑΜ στη βουλή, παρά την αύξηση του εκλογικού μέτρου, εδραιώνουν ως καίριο πεδίο ζυμώσεων στη κεντρική πολιτική σκηνή τις διεργασίες ανασύνταξης του δεξιού-απορριπτικού στρατοπέδου. Στη νέα οκτακομματική βουλή και υπό τη σκέπη της απόρριψης της Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας η σκοτεινή παλέτα των δεξιών πολιτικών εκπροσωπείται πλέον ολόκληρη: Από τους φασίστες του ΕΛΑΜ και τη λαϊκή ακροδεξιά της Θεοχάρους μέχρι τη νεοφιλελεύθερη ή/και εθνικιστική παραδοσιακή δεξιά των ΔΗΣΥ, Συμμαχίας Πολιτών και ΔΗΚΟ.

Εν μέσω σκανδάλων (που όμως επιλεκτικά αποκαλύπτονται και προωθούνται στη δικαιοσύνη), καχυποψίας - αβεβαιότητας ως προς τη διαδικασία «επίλυσης» του κυπριακού από τα πάνω (η οποία διαδικασία όμως συνεχίζεται χωρίς να έχει ξεφουσκώσει), ατροφικής οικονομικής λειτουργίας (χωρίς ωστόσο άμεσα ορατό τον κίνδυνο χρεωκοπίας) και δυστυχώς έλλειψης αξιόπιστων αριστερών εναλλακτικών, η περίοδος που διανύουμε εγκυμονεί κινδύνους. Δίνει περιθώρια επιβίωσης στις κυρίαρχες κομματικές δυνάμεις, που είδαν τα ποσοστά τους να συμπιέζονται, αλλά όχι να εξανεμίζονται. Ταυτόχρονα όμως αποτυπώνεται με σαφήνεια μια αργή στροφή του εκλογικού σώματος σε συντηρητικότερες θέσεις και πολιτικές. Και είναι αναμενόμενη μια τέτοια στροφή καθώς χιλιάδες προοδευτικοί και αριστεροί άνθρωποι του νησιού βρέθηκαν μπροστά σε αδιέξοδο σε αυτές τις εκλογές.

φασισμός είναι ο καπιταλισμός σε παρακμή

Η διαμόρφωση πολυκομματικότερης πλην όμως συντηρητικότερης βουλής πατάει σε ευρύτερες κοινωνικές ζυμώσεις. Στο πλαίσιο που περιγράφηκε παραπάνω, οι ζυμώσεις αυτές αναπόφευκτα περιορίζονται σε αναζήτηση «αξιοπιστίας» προσώπων και σχηματισμών, παρά το γεγονός ότι οι θέσεις και η πολιτική διαδρομή των νεοεισερχόμενων στο κοινοβούλιο βρίσκονται σε τρανταχτή αντίθεση με τις ανάγκες του κόσμου της εργασίας και των λαϊκών στρωμάτων.

Το κοινωνικό και εργατικό κίνημα της τελευταίας περιόδου, παρά τις λαμπρές στιγμές του, δεν κατάφερε να γίνει καταλύτης αριστερών εξελίξεων. Το καθεστώς απαξίωσης της πολιτικής που επιβλήθηκε από όλο το φάσμα των πολιτικών κομμάτων -δυστυχώς και λόγω της αδράνειας της ηγεσίας του ΑΚΕΛ- πέτυχε να περιορίσει τη δυναμική σημαντικών αγώνων των τελευταίων δύο χρόνων σε αυτήν των επιμέρους κινημάτων διαμαρτυρίας.

Στο 33% του κόσμου που δεν ψήφισε σε αυτές τις εκλογές περιλαμβάνεται ένας μεγάλος αριθμός αγωνιστριών και αγωνιστών, εργαζόμενων και νέων που η σύνδεση μαζί τους παραμένει κεντρικό ζητούμενο για την αριστερά και την προοπτική ανασύνταξης των δυνάμεών της. Στους ανθρώπους αυτούς η αντικαπιταλιστική αριστερά έχει υποχρέωση να απλώσει το χέρι και να αναζητήσει τρόπους διασύνδεσης μαζί τους.

Παρ' όλη την απουσία εκλογικής έκφρασης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, χρειάζεται να απαντηθεί η είσοδος του ΕΛΑΜ στη βουλή. Στις νέες συνθήκες η αντιφασιστική πάλη είναι ζήτημα ζωτικής σημασίας. Και μπορεί να είναι αποτελεσματική μόνο μέσα από ευρεία, ενιαιομετωπική δράση των συλλογικοτήτων και των αγωνιστών/στριών που παλεύουν για μια κοινωνία χωρίς φασίστες, μισαλλοδοξία και ρατσισμό. Το επόμενο διάστημα χρειάζεται να παρθούν πρωτοβουλίες προς αυτή την κατεύθυνση. Η σιωπή που ακολούθησε τα εκλογικά αποτελέσματα σε σχέση με το ΕΛΑΜ τόσο από τα κορυφαία στελέχη του ΑΚΕΛ όσο και από τα ΜΜΕ και τα υπόλοιπα κόμματα δίνει αβάντα στους φασίστες να αλωνίζουν ανενόχλητοι. Κι επειδή το έργο το έχουμε ξαναδεί, όχι μόνο στην Ελλάδα πρόσφατα αλλά και εδώ (όχι και πολύ) παλιότερα με πρωταγωνιστή την αλήστου μνήμης ΕΟΚΑ β, δεν πρέπει να επιτρέψουμε να επαναληφθεί.

Τα συμπεράσματα των βουλευτικών εκλογών της 22ας Μάη πρέπει να αποτελέσουν την ύστατη αυτή στιγμή αφορμή και αιτία συντροφικού διαλόγου για το πού βαδίζει η αριστερά με στόχο τη λήψη αποφάσεων για τους τρόπους αντεπίθεσης μας. Άμεσα. Από την πλευρά μας ξεκινάμε έναν κύκλο επαφών για την οργάνωση της δράσης όχι μόνο στο αντιφασιστικό μέτωπο αλλά και σε όλα τα μέτωπα με κέντρο τα εργασιακά. Άλλωστε, όπως έλεγαν οι παλιοί που και μάχες έδωσαν και τις κέρδισαν "φασισμός είναι ο καπιταλισμός σε παρακμή", και είμαστε χιλιάδες αυτοί που δεν σκοπεύουμε να τον αφήσουμε να μας παρασύρει.



του Νάσου Βασιλακάκη



γράφει ο Κκιλίντζιρος

Που πάνω-που πάνω

Αγαπητέ αναγνώστη (ελπίζω να μεν είσαι ένας μόνο), με τούτα ούλλα που γίνουνται γυρώ, εν ηξέρω ίντα που να σου πρωτοπώ. Πράματα τζαι θάματα. Η στήλη τούτη τη στράτα εν νά ναι εκλογολάγνα. Προειδοποιώ σε.

Η νέα βουλή. Τι να πεις για τη νέα βουλή; Ούλλες οι τάσεις της δεξιάς, που μετριοπαθείς ως ναζήδες εν τζει μέσα τζει.

Τόσα χρόνια μαύρη προπαγάνδα μες στα σχολειά, στο στρατό, στες οδούς (ούλλες οι πόλεις έχουν και μια Λεωφόρο Γρίβα-Διγενή), η κρατική προστασία σε φασίστες, η μάππα, τι επερίμεναν δηλαδή;

Θέλει ο φασίσταςνα χωστεί τζι η χαρά δεν τον αήνει. Ο "Ιησούς ο ναζιραίος" (credits @Marinos Nomikos) εξαναχτύπησε τζαι λαλεί ικανοποιήθηκε από την είσοδο του ΕΛΑΜ. Ο κήρυκας της αγάπης και της αληλλεγγύης ιμισιη μου. Ο έχων του δύο χιτώνας που διά τον έναν στους ναζί.



Η ελπίδα τούτο το μήνα μας έρκεται που αλλού. Που τη Γαλλία, τσαμέ που οι ακούραστοι απεργοί τζαι φοιτητές διαδηλώνουν ασταμάτητα, που δέρνουνται με την καταστολή. Εμπήκε τωρά τζαι το Βέλγιο στον χορό. Εν να δούμε...

Μέρες Δράσης

15/05 Συγκέντρωση αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο γαλλικό λαό

Σύντροφοι και συντρόφισσες του αντικαπιταλιστικού χώρου και απο τις δύο πλευρές του νησιού ενωθήκαμε στην Πλατεία Ελευθερίας στη Λευκωσία για να συμπαρασταθούμε στο Γαλλικό λαό και στο κίνημα Nuit Debout (Όρθια Νύχτα) και να μεταφέρουμε στην «μεταμνηνονιακή» Κύπρο τον παλμό του αγώνα. Οι μαζικές κινητοποιήσεις που ξεκίνησαν στην Γαλλία στις 31 Μαρτίου ενάντια στην αντεργατική μεταρρύθμιση συνεχίζουν με χιλιάδες κόσμο να συγκεντρώνεται και να καταλαμβάνει δημόσιους χώρους. Μέσα από καθημερινές συνελεύσεις και αυξανόμενη συμμετοχή, οι κινητοποιήσεις έχουν πάρει αυτή τη στιγμή μια μορφή πλήρους απόρριψης ενάντια στο υπάρχον σύστημα διακυβέρνησης



του Θέμη Θεμιστοκλέους

Η ώρα του μετώπου ενάντια στο φασισμό, τη λιτότητα και το ρατσισμό

Μετά τις πρόσφατες εκλογές η ακροδεξιά και οι φασίστες εμφανίζονται ενισχυμένοι ενώ όλα τα κόμματα του λεγόμενου κέντρου και της δεξιάς φλερτάρουν με τον εθνικισμό στην προσπάθεια να καλύψουν την πολιτική τους κενότητα -και επικινδυνότητα- στα ζητήματα που καθορίζουν τις ζωές των ανθρώπων που ζουν με τον ιδρώτα του προσώπου τους (εργασιακά, δημόσια υγεία, πρόνοια, παιδεία). Η κατάσταση αυτή δεν ισχύει μόνο στην Κύπρο, παρά τις ιδιαιτερότητες του τόπου μας. Σε όλη την Ε.Ε ζούμε την ενίσχυση της ισλαμοφοβίας και της ΕΥΡΩΠΗΣ-ΦΡΟΥΡΙΟ με την ταυτόχρονη επιβολή σκληρής λιτότητας. Αυτός ο συνδυασμός αντικειμενικά ευνοεί τους φασίστες που δεν χάνουν την ευκαιρία να οργανωθούν παίζοντας στο γήπεδο που τους έχει ανοίξει η νεοφιλελεύθερη επέλαση. Με άλλα λόγια ο φασισμός οργανώνεται…

Εμείς;

Έχει ήδη περάσει ένας χρόνος και κάτι από όταν δημοσιεύσαμε κάποιες σκέψεις και εμπειρίες γύρω από την κατάσταση του αντιφασιστικού κινήματος. Υπενθυμίζουμε κάποια σημεία όχι γιατί η κατάσταση παραμένει η ίδια (το αντίθετο, ο πήχης των απαιτήσεων έχει ανέβει πολύ) αλλά επειδή πιστεύουμε ορισμένες προϋποθέσεις για τη συγκρότηση του παραμένουν εξαιρετικά κρίσιμες και επίκαιρες: «..Διοργανώσεις σαν και αυτή [την αντιρατσιστική πορείας της 21 Μάρτη], είναι απολύτως απαραίτητες. Ωστόσο, αντανακλούν μια κατάσταση ετοιμότητας του αντιρατσιστικού -αντιφασιστικού κινήματος πολύ κατώτερη των αναγκών της εποχής… Αυτή τη στιγμή καμία οργάνωση δεν είναι σε θέση (οργανωτικά η/και πολιτικά) από μόνη της, να δημιουργήσει τόσο σημαντικά γεγονότα και δράσεις που θα αποδεικνύουν με αδιαμφισβήτητο τρόπο την ορθότητα των απόψεων της…

Για το λόγο αυτό -αλλά και για να δημιουργηθούν ουσιαστικές προϋποθέσεις για μια τέτοια εξέλιξη- οι οργανωμένοι αριστεροί θα πρέπει να ενισχύσουμε ειλικρινά μια συμπόρευση των σχημάτων. Αυτό πρακτικά σημαίνει την οργάνωση δράσεων που ακόμη και αν αφορούν μεμονωμένα γεγονότα, τουλάχιστον θα είναι συστηματικές και θα κρατάνε ζωντανή τη συζήτηση για τα διάφορα ζητήματα. Στην κατάσταση που έχει δημιουργηθεί, όλοι και όλες, οργανωμένοι και μη, χρειάζεται να κάνουμε κριτική και αυτοκριτική αναλογιζόμενοι ότι η σημασία που έχει η δημιουργία κινήματος κατά του φασισμού από τις οργανώσεις της αριστεράς είναι τεράστια.»

Για να το συνεχίσουμε από εκεί που το αφήσαμε:

Ο φασισμός δεν μας χτυπάει πια την πόρτα, είναι μέσα στο σπίτι μας. Δεν το λέμε για να κάνουμε μια απαισιόδοξη διαπίστωση αλλά γιατί είναι πραγματική ανάγκη να συγκροτηθούμε πριν να είναι αργά. Η οικονομική κρίση και η λυσσαλέα επίθεση των κυβέρνησης και των εργοδοτών κάνουν πρόσφορο το έδαφος για την επανεμφάνιση της φασιστικής απειλής. Στη προσπάθεια να περιορίσουν τις αντιδράσεις των εργαζόμενων και να εξασφαλίσουν την επιβολή των σχεδίων τους, οι από πάνω υιοθετούν αβίαστα ακροδεξιές πρακτικές και επιχειρήματα για να τρομοκρατήσουν τη κοινωνία που αγωνίζεται, να καταστείλουν τις αντιστάσεις της και να δημιουργήσουν κλίμα φόβου και απογοήτευσης.

Το ΕΛΑΜ είναι αρωγός σε αυτό το σχέδιο. Διεκδικεί την πατρότητα της ρατσιστικής και εθνικιστικής προπαγάνδας υπερθεματίζει για την ανάγκη διάλυσης της αριστεράς και των συντεχνιών και επιδιώκει να δημιουργήσει ένα κοινωνικό μπλοκ αποφασισμένων οπαδών προκειμένου να μπλοκάρει κάθε γνήσια δημοκρατική διεκδίκηση. Για κάθε έναν και κάθε μία από εμάς που διεκδικούμε ζωή με αξιοπρέπεια, κοινωνική δικαιοσύνη και πραγματική δημοκρατία, ο αγώνας για διεύρυνση των κοινωνικών μας δικαιωμάτων είναι αδιαπραγμάτευτος και επομένως άρρηκτα δεμένος με την ήττα του φασισμού.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν αντιφασιστικό μέτωπο, τώρα. Με στίγμα ξεκάθαρο και μαζικό ταυτόχρονα. Είναι αναγκαίο να συνδυάσουμε τη δράση ενάντια στις πολιτικές που τρέφουν τον φασισμό -δηλαδή τη λιτότητα, τη φτωχοποίηση και τη διάλυση της κοινωνίας- με πρωτοβουλίες πλατιάς και συστηματικής αντιφασιστικής δράσης. Δράσης που να αποκαλύπτει το βαθιά αντιδραστικό χαρακτήρα των φασιστικών μορφωμάτων, να αναδεικνύει το βρώμικο ρόλο που επιτελούν. Για να κάνουμε τις γειτονιές, τα σχολεία και τους χώρους δουλειάς, χώρους δημοκρατίας και έμπρακτης αλληλεγγύης.

Οι χαλαρές πρωτοβουλίες χωρίς τη συμμετοχή της κοινωνίας, χωρίς πραγματικό οργανωτικό πλάνο και χωρίς συνεργασίες οργανώσεων, κοινωνικών κινημάτων και συντεχνιών είναι ανεπαρκείς. Έχουμε όλοι μας πικρή πείρα από αυτό και δεν έχουμε άλλο χρόνο για χάσιμο. Για να απαντήσουμε αποτελεσματικά στην αντεργατική λαίλαπα, στην εκλογική ενίσχυση των φασιστών και στις τραμπούκικες επιθέσεις -όπως αυτή πρόσφατα στη Λεμεσό- οφείλουμε να δράσουμε.

Ένα μεγάλο κινηματικό γεγονός είναι μια καλή αρχή. Πιστεύουμε πως η συνδιοργάνωση το επόμενο διάστημα ενός ανοιχτού αντιρατσιστικού φεστιβάλ είναι ένας εφικτός στόχος. Μπορεί να συσπειρώσει όλους τους προοδευτικούς ανθρώπους του νησιού και να δώσει μια πρώτη, αποφασιστική απάντηση στο ρατσισμό, το φασισμό και στις πολιτικές που τον εκτρέφουν. Όλοι και

ΓΑΛΛΙΑ: «Pétain, reviens, t'as oublié tes chiens»*

Ο αγώνας στη Γαλλία συνεχίζεται

(απόσπασμα της ανταπόκρισης του Πιέρ Σαλιέ από το Παρίσι για το Barikat.gr)

Η σκυτάλη στους συνδικαλιστές

Ενώ το κίνημα της «Ολονυχτίας» έχει πρακτικά αποδυναμωθεί σε σχέση με τον Απρίλιο, κυρίως λόγω της αστυνομικής καταστολής, και ο νόμος Ελ Κομρί επικυρώθηκε χωρίς ψηφοφορία από τη Γαλλική Εθνοσυνέλευση, οι κινητοποιήσεις ενάντια στον εργασιακό νόμο συνεχίστηκαν το Μάιο με τα συνδικάτα να βγαίνουν στη πρώτη γραμμή του αγώνα. Επαγγελματίες οδηγοί, λιμενεργάτες, ταχυδρόμοι, οι εργάτες στα διυλιστήρια, στα τρένα, σε εργοστάσια καπνού, στα εργοστάσια της Renault, στους σιδηρόδρομους, στα αεροδρόμια, ταχυδρόμοι, εκπαιδευτικοί, έχουν προχωρήσει από τις αρχές του μήνα σε απεργίες και κλεισίματα των εθνικών οδών, προκαλώντας πανικό στην κυβέρνηση που γνωρίζει ότι τα γαλλικά συνδικάτα δεν αντιμετωπίζονται απλά και μόνο με αστυνομική καταστολή. Όλα τα συνδικάτα που πρόσκεινται στην Αριστερά (CGT, FO, FSU, Solidaires, UNEF, UNL, FIDL) βρίσκονται επί ποδός από τις 9 Μαΐου, με τη CGT, να σκληραίνει τη στάση της απέναντι στη κυβέρνηση στηρίζοντας ταυτόχρονα υλικά και συμβολικά τις απεργίες των παραπάνω σωματείων.



Τις τελευταίες δύο εβδομάδες, έχουν κορυφωθεί οι απεργίες των εργαζομένων στα διυλιστήρια της βόρειας και δυτικής Γαλλίας τα οποία ζητούν την άμεση απόσυρση του εργασιακού νόμου. Από τις 25 Μαΐου η γαλλική κυβέρνηση έχει διατάξει την τροφοδοσία ενέργειας από τα στρατηγικά της αποθέματα εξαιτίας της απεργίας. Οι εργαζόμενοι του επιχειρηματικού ομίλου TOTAL απεργούν από τις 19 Μαΐου με αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων που επικυρώνονται από τα 2/3 του σώματος των εργατών ενώ στις 29 Μαΐου πήραν απόφαση για απεργία διαρκείας. Σε άλλα διυλιστήρια όπως εκείνο του Grandpuits ή του Gonfreville οι εργαζόμενοι αποφάσισαν τη συνέχιση της απεργίας τουλάχιστον μέχρι τις 4 Ιουνίου ενώ στη La Mède, τη Bouches-du-Rhône, το Feyzon κοντά στη Λυόν πραγματοποιούνται κάθε μέρα Γενικές Συνελεύσεις που τις περισσότερες φορές παίρνουν αποφάσεις για διήμερες απεργίες

Βαθειές ρωγμές

Παρά τα όσα γράψαμε παραπάνω, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι τίτλοι που συναντάμε στον ελληνικό Τύπο όπως «Η Γαλλία βρίσκεται σε κατάσταση έκτατης ανάγκης» ή «Ένα βήμα πριν από γενική εξέγερση» δεν ανταποκρίνονται στη πραγματικότητα. Παρότι οι κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών είναι αναμφίβολα οι πιο δυναμικές της τελευταίας εξαετίας, η ζωή στο Παρίσι και στα άλλα αστικά κέντρα συνεχίζεται ομαλά ακόμα και τις ημέρες αυτών των συγκλονιστικών στιγμών που αναφέρουμε σε αυτό το άρθρο. Γι'αυτό λοιπόν θα πρέπει να επαναφέρουμε τη διάσταση του πραγματικού σε αυτά τα γεγονότα και να καταστήσουμε σαφές ότι δύσκολα μπορούμε να δούμε σε αυτά κάποιου είδους προ-εξεγερσιακό σύμπτωμα.

Δεν στήνονται οδοφράγματα σε κάθε δρομάκι του Παρισιού, η κατάσταση σε καμία περίπτωση δεν θυμίζει «Μάη του '68», και η République δεν είναι Σύνταγμα, πόσο μάλλον Ταχρίρ. Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά να δούμε σε αυτές τις κινητοποιήσεις βαθειές ρωγμές σε έναν κατά τ'άλλα συμπαγή τείχο μιας αυστηρά ταξικά οργανωμένης κοινωνίας. Αυτό που μάλλον εκπλήσσει στα γεγονότα των τελευταίων μηνών, είναι αφενός το ρεπερτόριο δράσης των διαδηλωτών και η νομιμοποιημένη χωρίς αστερίσκους βία ενάντια στους δρώντες της εξουσίας, και, αφετέρου, η ιδέα της «σύγκλισης» των αγώνων που δεν αφήνει τη φλόγα των κινητοποιήσεων τρεις μήνες τώρα να σβήσει.

*** «Πεταίν, γύρνα πίσω, ξέχασες τα σκυλιά σου»**



ΒΕΛΓΙΟ

Η απεργιακή φλόγα της Γαλλίας πέρασε στο Βέλγιο

του Γιώργου Βασσάλου για το info-war.gr



Με μαζικές γενικές συνελεύσεις οι σιδηροδρομικοί του Βελγίου συνεχίζουν την απεργία που ξεκίνησαν αυθόρμητα την περασμένη εβδομάδα ενάντια στη διάλυση του δικτύου και τη μεθόδευση της ιδιωτικοποίησής του καθώς και την υπονόμευση των συνθηκών εργασίας τους. Την ίδια ώρα, οι δεσμοφύλακες συνεχίζουν για 35η μέρα την απεργία τους, ενώ η κυβέρνηση έχει στείλει το στρατό (που υποτίθεται ότι τον βγάλαν έξω για τους τρομοκράτες) να φυλάει τις φυλακές μετά την άρνηση της αστυνομίας να αναλάβει το ρόλο αυτό.

Την Τρίτη ξεκινά η γενική απεργία στις δημόσιες υπηρεσίες και για πρώτη φορά στις περιφρουρήσεις θα συμμετέχουν συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι κι από τα χριστιανικά συνδικάτα ιδιωτικών υπαλλήλων. Το Βέλγιο οδεύει προς γενική απεργία στις 24 Ιούνη με κύριο αίτημα την απόσυρση πρότασης κώδικα εργασίας αντίστοιχου με αυτού που προσπαθούν να περάσουν στη Γαλλία.

ΤΕΧΝΗ

Ο Κεν Λόουτς μας εμπνέει για άλλη μια φορά

Δέκα χρόνια μετά το αριστούργημα "ο άνεμος χορεύει το κριθάρι" ο αριστερός βρετανός δημιουργός Κέν Λόουτς κέρδισε τον Χρυσό Φοίνικα του φετινού Φεστιβάλ Καννών για την ταινία «I Daniel Blake». Ο Ντάνιελ Μπλέικ είναι ένας 59χρονος εργάτης, ο οποίος έπειτα από ένα σοβαρό καρδιακό επεισόδιο θα πρέπει να σταματήσει να δουλεύει μέχρις ότου η καρδιά του ξαναδυναμώσει. Παρ' όλο που οι γιατροί τον κρίνουν ακατάλληλο για εργασία ο Μπλέικ έρχεται αντιμέτωπος με τη διάλυση του βρετανικού συστήματος υγείας και με τη γραφειοκρατία που τον αποκλείει από την πρόσβαση στην πρόνοια.

Παραλαμβάνοντας τον Χρυσό Φοίνικα ο Κεν Λόουτς δήλωσε: «Είναι παράξενο το γεγονός ότι παραλαμβάνω αυτό το βραβείο αυτή τη στιγμή είναι παράξενο γιατί οι άνθρωποι που ενέπνευσαν αυτήν την ταινία, που δεν έχουν να φάνε, έχουν ευκαιρία να τους σκεφτούμε και να μιλήσουμε για αυτούς. Το σινεμά μας κάνει καμιά φορά να βλέπουμε καθαρότερα τον κόσμο κι ο κόσμος μας αυτή τη στιγμή κινδυνεύει, από τις ιδέες που αποκαλούμε νεοφιλελευθερισμό που απειλεί να μας φτάσει στην καταστροφή, στη δυστυχία εκατομμυρίων ανθρώπων, από την Ελλάδα ως τη Βραζιλία. Το σινεμά έχει πολλές παραδόσεις. Μία είναι το σινεμά της διαμαρτυρίας, αυτό που δείχνει τους ανθρώπους ενάντια στην εξουσία. Ελπίζω η ταινία μας να συνεχίζει αυτήν την παράδοση. Κινδυνεύουμε να απελπιστούμε κι όταν υπάρχει τόση απελπισία, η ακροδεξιά το εκμεταλλεύεται - πρέπει να πιστέψουμε ότι ένας διαφορετικός κόσμος είναι εφικτός κι απαραίτητος».

